

Nowy

Kurier Łódzki

Dziennik polityczny, społeczny i literacki

Piątek, dnia 5 stycznia 1917 r.

DO WYBORCÓW II KURJI! OBYWATELE!

Wśród różnych haseł politycznych, społecznych, narodowościowych i wyznaniowych, które rzucono w wirze walki wyborczej, brak haseł obrony dotkniętego ciężkim przesileniem przemysłu i handlu łódzkiego, stanowiącego rdzeń i właściwą istotę Łodzi.

Hasło to podejmują niżej podpisane Zrzeszenia i Instytucje, jako przedstawiciele łódzkiego przemysłu i handlu.

Niema takiej dziedziny gospodarki miejskiej, któraby bezpośrednio lub pośrednio nie dotykała przemysłu i handlu. Każde zarządzenie władz miejskich może dodatnio lub ujemnie oddziaływać na nasz przemysł i bardzo liczne związane z nim gałęzie handlu i rodzaje zarobkowania ludności; dlatego też w sprawach miejskich muszą mieć głos istotni przedstawiciele przemysłu i handlu, wybrani przez najważniejsze przemysłowo-handlowe instytucje społeczne, które ten przemysł i handel reprezentują i które zawsze dawały dowody, że spraw łódzkiego przemysłu i handlu skutecznie bronić potrafiły.

Wychodząc z powyższych założeń, niżej podpisane Instytucje po wspólnym porozumieniu wystawiają następującą listę kandydatów w II kurji (lista wyborcza nr. 21):

Lista kandydatów:

1. Grohmann Henryk	8. Lipiński Antoni,	15. Biedermann Paweł,
2. Późnański Maurycy	9. Hordliczka Wilhelm,	16. Heinzel bar. Juljusz,
3. Dr. Konic Józef	10. Kon Zenon,	17. Chądzyński Karol,
4. Nowosielski Jan	11. Dybczyński Czesław,	18. Dr. Hirsberg Leon,
5. Rosenblatt Józef B.,	12. Geyer Gustaw,	19. Konarzewski Tadeusz i
6. Kernbaum Maks,	13. Horodyński Włodzimierz	20. Klawe Waclaw.
7. Ziegler Oskar,	14. Weil Karol,	

Gdy życie naszego miasta z dniem 4-go sierpnia 1914 r. zmartwiało i zdawało się wszystkim, że jesteśmy w położeniu bez wyjścia, wtedy Komitet Giełdowy, Urząd Starszych Zgromadzenia Kupców m. Łodzi wraz z Komitetem Reprezentantów Kupiectwa i Sekcją Przemysłu Włóknistego złączyły się i utworzyły „Wydział Finansowy”, który przez emisję bonów wyratował Łódź z rozpaczliwego położenia. W tej chwili również są trudne zagadnienia finansowe i czeka nas już obecnie poważna przygotowawcza praca, aby natychmiast po zawarciu pokoju przystąpić do urzeczywistnienia ciężkiego zadania — racjonalnego sposobu zakupu i rozdziału surowców, uruchomienia przemysłu i handlu, torowania nowych dróg zbytu, **tworzenia instytucji finansowych na nieznanych u nas dotąd podstawach**, silnych w środku i dających pewną i trwałą rekojmię ponownego rozkwitu i rozwoju naszego miasta drugiego co do liczebności w Polsce.

Te bardzo trudne cele i zadania można będzie osiągnąć jedynie przez zrzeszenie przemysłu i handlu, a obecna wyborcza konsolidacja stanowi pierwszy krok na drodze do tego wielkiego celu, który łączy na gruncie najżywoźniejszych interesów wszystkich przedstawicieli wielkiego i średniego przemysłu i handlu łódzkiego.

Obywatele! Skupiajmy się, łączmy się, gdyż tylko wspólna solidarna praca może doprowadzić do ponownego rozkwitu Łodzi.

Obywatele Wyborcy II-jej kurji! Głosujcie jak jeden mąż na naszą listę nr. 21.

**Urząd Starszych Zgromadz. Kupców m. Łodzi z Komitetem Reprezentantów.
Komitet Giełdowy Łódzki.
Sekcja Przemysłu Włóknistego Okręgu Łódzkiego.
Stowarzyszenie Polskich Kupców i Przemysłowców Chrześcjan m. Łodzi.
Stowarzyszenie Fabrykantów i Kupców m. Łodzi.**

Słowa prawdy.

I.

Aczkolwiek wojna przedłuża się ponad wszelkie spodziewanie, to jednak staje się już bardzo widocznym powszechnym dążeniem do pokoju. Jeśli zapasy orężne nie ustawają, to usiłują je przynajmniej wszyscy wytłumaczyć chęcią jaknajzupełniejszego wykorzenienia tego zła, jakim jest wojna oraz dążeniem do pokoju trwałego. Wojna przechodzi obecnie w okres... zwalczania wojny, krew się leje po to, się aby w przyszłości krew nie lała.

Kiedy jednak wojna będzie ostatecznie zwyciężoną lub przewyciężoną i nastaną dni pokoju, trzeba będzie powrócić do gospodarki pokojowej. Zadanie to będzie tem trudniejszym do spełnienia, że jednocześnie z hipertrofią przemysłu wojennego miało miejsce zupełne zaniedbanie wytwórczości zwykłej, normalnej. Podczas wojny nie tylko nie stwarzano świeżych towarów, lecz spożywano i wyczerpywano zupełnie wszystkie rezerwy i zapasy, zarówno będące w posiadaniu handlu jako też te, które stanowiły własność poszczególnych konsumentów.

Kiedy powrócą warunki normalne znajdziemy się więc wobec paro-

ksyzmu zapotrzebowania, który niesłychanie trudno będzie zaspokoić ze względu na zdeorganizowany przemysł, brak surowców, przeniesienie się kapitałów do specjalnego przemysłu wojennego, brak robotników, zakłócenia w komunikacji i t. d. i t. d.

Pojmując nader doniosłe znaczenie tych problemów dla życia krajowego, stworzyły Niemcy specjalny urząd do spraw gospodarki przejściowej, którego zadaniem ma być możliwie dokładne i szybkie przygotowanie podstaw do podjęcia działalności pokojowej. Całokształt stosunków niemieckich, posiadanie skrupulatnej statystyki, bliski kontakt, który zawsze pomiędzy rządem a krajem był utrzymywany, wreszcie prace izb handlowych oraz związków przemysłowych, usuwają potrzebę wstępnych studiów akademickich i dają możność wspomnianemu urzędowi zajęcia się natychmiast problemami praktycznymi.

Zamierzonym jest wypracowanie szeregu przepisów i planów mających na celu właściwe, racjonalne i produkcyjne zastosowanie pracy robotników, powracających z szeregów unormowanie zależne od potrzeby pracy kobiet i wyrostków, stworzenie zdrowych stosunków kredytowych, poparcie przedsiębiorstw, na

których produkcji krajowi szczególnie zależy, możliwie szybkie zaopatrzenie fabryk w surowce wszelkiego rodzaju, unormowanie komunikacji, podniesienie eksportu, poprawa waluty itp.

Sam system okresu przejściowego ma być podobnym do gospodarki wojennej: państwo pozostanie zmobilizowanym dla celów pracy pokojowej, dla możliwego przyspieszenia uruchomienia wszystkich warsztatów pracy. Interesy jednostek będą musiały ustąpić na plan drugi wobec interesów ogółu. Sprężysta dłoń rządu będzie kierowała przejawami życia ekonomicznego, wkraczając we wszystkie detale, które uznaje za interesujące ogół.

Nie naszą jest rzeczą rozpatrywanie zarządzeń samych, zaznaczymy jedynie, jak dokładnie zrozumiano ich potrzebę, skoro zabrano się do nich już teraz, podczas walki, która dochodzi do największego napięcia. Kto nie chce być ślepym, musi przyznać, że systematyczność i zaradność Niemców są zaiste podziwu godne.

Lecz jeśli przywrócenie normalnych warunków pracy w Niemczech wymagać będzie tak energicznych środków, to cóż powiedzieć o naszym kraju, w którym pod każdym względem dokonanym zostanie kompletny

przewrót: Przekraczamy Rubikon i znajdziemy się nagle w warunkach zupełnie nowych, z cząstki składowej większego kompleksu stajemy się naraz organizmem samodzielnym. Jest więc rzeczą jasną, że i pomimo dezorganizacji wojennej, która kraj nasz tak bezwzględnie dotknęła, musimy zmienić kompletnie dotychczasowy system gospodarczy i zastosować go do nowych warunków i wymagań.

Przy okazji powtórzę, że nie uznaję zupełnie pytania, czy istnienie nasze niezależnie od Rosji jest możliwym, że ignoruję je zupełnie, jako wyraz małodusznej słabości. Ci którzy w swe siły wątpią, nie są godni być synami wolnej ziemi.

W obecnej chwili wolno nam jedynie myśleć o tem, by naszą pracą i przemysłem doprowadzić kraj do wyżyn dotychczas nieznanych; z dumą, energią i pewnością siebie musimy podjąć walkę o byt w odnowionej ojczyźnie.

Rada Narodowa.

W ostatnich dniach grudnia Rada Narodowa odbyła kilka posiedzeń, w których wzięli udział członkowie prowincjonalni z okupacji niemieckiej. Zatwierdzono listę członków z okupacji austriackiej.

W ten sposób w chwili obecnej Rada Narodowa składa się z 97 członków.

Są to pp.: Arciszewski T., Bieliński, ks. Bliźniński, Blyskosz, Brudziński J., ks. Bromski, Ciś, Bobiński, Bukowiecki, Chmielewski Z., Ciświcki, Czekanowski, Czerwiński, Dobrzański, Dzierzbicki, Dzikowski B., Gąsiorowski, ks. Gnatowski, Handelman H., Hempel, Hubner, Janicki, Janikowski S., Janiszewski, Jankowski P., Januszewski, Jodko W., Kaczyński, Kamieniecki, Kamiński A., Kempner S., Kleszczyński B., Konarski S., Kozłowski, Krzywoszewski, Libicki S., Lissowski, Loeffler F., Łempicki M., Łempicki P., Łuniewski, Łuniewski dr., Łypaciewicz W., ks. Majewski, Makowski, Malangiewicz, Minkiewicz A., Morstin, Natanson, Nencki, Niemojewski W., Nocznicki J., Nowicki Z., Osiecki S., Ostrowski, Paschalski, Perl F., Praś J., Podgórski P., Pomorski M., Ponikowski, Popiel K., ks. Popławski, Przanowski, Rogoszewski, hr. Ronkier, hr. Rostworowski, Rutkowski, Rzewski, Sekutowicz B., Siemieński, Sieroszewski W., Simon G., Sliwiński A., Sliwiński S., Smiarowski C., Sperka Sokołowski, Staniszewski, Stolarski, Targowski S., Targowski J., Thugutt S., Tomaszewski, Turczynowicz J., Wieniawski A., ks. Władziński, Wojciechowski, Wojtaszko K., Wojtulaż, Zawistowski, Zaleski St., Zbrowski, Zórawski.

W sprawie Rady Stanu zapadły następujące rezolucje:

Rada Narodowa uchwala: 1) Uważać powstającą Radę Stanu za prowizoryczny rząd Polski i jako takiej udzielać możliwego poparcia przez współdziałanie jej zarządzeniom i szerzenie stosownych przekonań w społeczeństwie.

2) Rada Stanu powinna dążyć: a) do możliwego rozszerzenia swych

